

Danes

Sonet o bedi

Se strinjam z vsem
in vse je narobe.
Naj najdejo najboljše gobe
ljubeznivo privoščim ljudem.

Že leta si želim strasti,
stika, salamenske sreče,
izgube sebe v objemu čee,
večje ekstaze in globjih pasti.

Nisem več pesnik, kaput
je moj čut, bledoličen
zamišljenec, skvarjen adut.

Preveč besedičenj,
premalo pobud, v živ pesek obut
mikastim se z bičem.

Amulet

Iz prejšnjih dni dišijo
z vonjem groze neresničnega
skrinje s sladko agonijo,
polne stikov slik nestičnega.

Talisman, sklesan iz sanj,
rogovi splina, škrbav glas,
dražljaji bistev, ki ženo me vstran,
orodje beštje, ki mi kuje čas.

Zavil z darilnim trakom
sem vesolje ti, oj! vidca vid,
pripeljalo se bo s točnim vlakom,
takt je v teku, stroj navit.

Prilagam misel duše,
dušo misli in dosti ničā,
za vsak primer, v obdobju suše
némilo bo smeh hudiča.

Danes sem ponovno vstal,
name sreča več ne sije,
včeraj vse sem žrtvoval,
da danes sem, kar jutri bije.

Adiós, amigo!

Ne vem, zakaj sem te ubil.
Kar tako me je prijelo, da moril bi,
da izboljšal bi, kar bil si,
ti obraz prilagodil.

Vaški norec mora v grob.
Nič ni smešno za pokvečen stvor,
natri s strihninom svoj humor,
vselej kukaj tja, čez rob.

Adijo, veleum. Genij, čau.
Hvala, da izpljunil si me v gin,
sedaj ga maram, saj sem fin,
zdaj ne bí me prepoznal.

Filantrop sem in mesija.
Vidim. Kmalu. Nov zagon.
Okušam spet življenja vonj,
iz sfca vre filozofija.

Nič me ne zanima

Povsod so platna s packami.
Namazani človečki čofotajo,
v njih sopihajo homunkuli
in kažejo si med seboj kaj znajo.

Mnogobarvni, blagi, jaki,
vseh odtenkov, oh in sploh,
slik okvirji – vsi enaki;
nase lepijo si prah epoh.

Kljun iz zlata, glasilke za dva,

s svojim napevom mi đunglo pustoši.
Jojme, Orfej, kratice preštej!
Zavidam človeku, še bolj pa kokoši.

Tečnoba

V kakó nemarno bulo
sem izpustil svoj brezglavi gnev!
Da bi vedel, kaj prebudil
bom s kričanjem, mar bi tiho pel.
Da bi vedel o zamolklih klicih
volka, ki nikdar ne spi,
zmeraj pil bi iz studencev bistrih,
kamor on ne zna poti.
Kakó renči neukročeni
stvor, ki tre vsemirje v meni!
Na, nektar pij, zaspi, odženi
more, v njihov plašč se odeni.

Pójdiva kot stara dva tovariša,
že pólmrak siplje
svoje kremplje po loputah,
ki zakrivajo peklenske kriplje.
V dir, ti sinje modri vrag!
Razgrizi jim oči, požri
jim vir moči, ukradi zrak,
razstavi krila, spij jim kri!
Ustavi tarnanje teh padlih spak,
naj prst pogoltne njihov sram,
ustvari svet, kjer moj junak
imel bo kam, čeravno sam.

Poglej, kako se divje rastje
vije v cvetu gaja novih jas,

nastaja spev iz melodije -
glasba stišanih nakaz.
Zdaj čas je, ti tuleč nergač,
da zlezeš v svojo luknjo, si
nared za spanec, dokler sam
ne izumim si prihodnosti.
Obljubim ti, za to živim;
prebúdil bom te, ko bo čas.
Takrat bom vedel, kje stojim,
takrat bom ti in ti boš jaz.

Nova beseda

Ni dovolj freona v mojih pljučih,
tali se prestol in elastične skokice
namesto toče ropočejo po robovih
podočnjakov.

Sučem sebe čez vrtinec, ki uči
tornado ples metuljev, slišim jok
iz hrbta zmaja, slišim noč in nje
odmeve znakov.

Vse diši po novi plásti bleska.
Plastelinast svet dečka velikana
je postal za eno obliko manj
umeten.

V oranžnih slinah sika blisk,
iz njega vzvratno mahajoča starka
pomlajéva sen mušic, ki zna
biti prijeten.

Življenje

Vse napake sprejemem s smehom
in to je napaka, dragi širokoustni kreten,
in ta napaka se pozna tam, kamor
se bojiš gledati smejoče se klovne.

Vsak smešen, tako smešno hecen špas
skupaj z vami izsmejem, lol!
Še zadnjič in ponovno, v en glas,
za zmeraj, gremo gromko v nebo.

Zvadil bom svoj nasmešek, da bom
kot drugi lep in smešen in priljubljen
na instagramu bom pokazal svoje zobe
in skoraj desno bradavičko in rdečo ritko.

Sonce sije, lep dan z dimom in psom
in vse je popolno in čas ne obstaja,
skozi ena izmed 23 očal pokukaj
vame in mi pošlji del svojega srčka.

Všeč mi je, kako je hecno, moj prijatelj,

palec ti bom vtaknil v anus, da ti pokažem,
koliko boljši je zaradi tebe moj dan,
prijatelj. Prijatelj. Prijatelj. Prijatelj.

Vid Topolovec izmenično ali v paketu poljubne velikosti žre, pije, iztreblja, kadi, kašlja, hoče, nastavlja, odpira, čaka, drgne, spušča, prosi, vtika, popravlja, boža, neguje, zaliva, liže, goni, divjá, pleza, daje, hvali, vzdihuje, kara, zanika, obsoja, obžaluje, preseneča, verjame, trdi, strmi, teži, izumlja, predeluje, postaja, odbija in privlači, lépi in trga, straši, zadržuje, krade, laže, grize, koplje, leti, vstaja, kvari, zapira, nosi, navdušuje, sooča, spominja, brenka, mjavka, stoka, piska, srka, smrka, suče, ropoče, kuri, pase, vijuga, nerga, žvižga, pleše, poka, potiska, osvobaja, vadi, razgalja, tolmači, čemi, bruha, kotali, skače, meče, jezi, žge, beži, tava, brklja, lenari, rima, škrti, tuli in bluzi.

Pred časom posadil
sem drobce strte ljubezni
in nanj pozabil.
In glej to čudo,
ne samo, da cvet je vzklik,
iz drobca se kovinski sadež
je rodil v obliki škarij
in me zvabil k sebi.
'Ubog, izdan Krojaček Hlaček
z novim pripomočkom v roki
izrezljal si bo nov svet,'
Vpil sem od norosti,
ko sem rezal red v nered.
Tulil od svobode,
ko sem cvikal popkovino,
v zanko zvito okrog vratu,
v zverino spremenjen
sem se od sebe odrezal.
Na všitih krilih sem zletel do tja
od koder vrnil
sem se brez imena, brez peruti,
scefranih niti, ujet in neumen.
Le škarje, ki so mi ukradle voljo
sem še zmeraj imel.
Oh in spet sem moral plesti niti,
da zašil bi ranjeno žival
sem pletel, šival, tkal,
nakar sem njo zagledal -
tkalko na kotalkah,
zdravilko, ki iz vida spravi sluh
in čut iz otopelega
nitkarko zmage iz gozda ljubezni,
ki premaga vse škarje,
še tako pretanjene.
Glasnico kovine rjavenja,
rjovečo lisico prvinske miline.
Tebi izročam te škarje preklete,

prepletiva se, spojiva magnete,
zdrobiva umetno rezilo strahu,
zletiva od tu, tja kamor gre veter.